

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

LYNNE GRAHAM

Apimtas aistros

Arogantiški
vyrai
Knygute

Lynne Graham

APIMTAS AISTROS

Romanas

Versta iš Lynne Graham, *The Spanish Billionaire's Pregnant Wife*, 2009

© Lynne Graham, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jonas Vitkūnas, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

Sandovalio kunigaikštis Leadras Karera Marquesas pabudo, kai jo tarnas atitraukė miegamojo užuolaidas ir šypsodamasis savo įžymiajam viršininkui palinkėjo labo ryto. Dailus, ryškių bruožų prakaulus Leandro veidas buvo rūškanas, nes jis abejojo, kad išaušusi diena nors truputį skirsis nuo visų kitų per pastaruosius mėnesius. Vonios kambaryje buvo padėti švarūs rankšluosčiai, kuriais jis šluostysis po dušo. Pagal užsakymą dizainerio siūtas dalykinis kostiumas, šilkiniai marškiniai su Leandro monograma ir priderintas kaklaraištis jau buvo paruošti.

Elegantiškas ir kaip visada nepriekaištingai atrodantis Leandras, kupinas pasitikėjimo savimi ir kilmingiems protėviams būdingo orumo, pagaliau nusileido nuostabiais šeimos rūmų laiptais. Nuo pat gimimo jis puikiai žinojo ir niekaip negalėjo atsikratyti jausmo, kad yra dosniai apdovanotas sveikata, turtu ir laime. Sienos, pro kurias ėjo, buvo nukabinėtos jo protėvių paveikslai, vaizduojančiais didingų Kastilijos aristokratų elitą – pradedant pirmuoju kunigaikščiu, kuris buvo garsus karvedys ir Kristupo Kolumbo amžininkas, baigiant Leand-

ro tėvu, įžymiu bankininku, mirusiu, kai sūnui tebuvo penkeri.

- Jūsų prakilnybe! - laikydamiesi penkioliktam amžiui būdingo etiketo ir pompastikos laiptų apačioje su Leandru pasisveikino rūmų valdytojas Bazilijus ir dvi tarnaitės. Jie palydėjo poną prie pusryčių stalo, kur jo laukė tos dienos laikraščiai, įskaitant ir svarbiausius finansinius leidinius. Leandru nereikėjo nieko prašyti. Ištikimi darbuotojai numatydavo visus jo poreikius bei norus ir nepriekaištingai viską vykdavo. Leandru valgant pusryčius viešpatavo visiška tylą, nes visi puikiai žinojo tokį pono pageidavimą.

Netikėtai Leandru atnešė telefoną. Skambino jo motina, kilminga našlė kunigaikštienė ponia Marija, ji pakvietė sūnų šiandien papieptauti su ja Sevilijoje esančiame kotedže. Tai jam buvo neparanku. Tektų nukelti dalykinius susitikimus banke. Todėl susirūpinęs, kad su giminaičiais praleidžia per mažai laiko, Leandras nenoriai sutiko.

Gurkšnojant kavą jo spindinčios tamsios akys buvo nukreiptos į kitoje kambario pusėje ant sienos kabantį paveikslą, kuriame visu ūgiu pavaizduota jo velionė žmona Aloyza. Leandru parūpo, ar dar kas nors šioje šeimoje bent

nutuokia, kad po keturiasdešimt aštuonių valandų bus jos mirties metinės. Aloyza, jo vaikystės draugė, mirė beveik prieš metus ir paliko žiojinčią skylę nusistovėjusiame Leandro gyvenime. Jis ir vėl klausė savęs, ar kada nors pajėgs atsikratyti kaltės jausmo dėl jos tragiškos žūties, tad nusprendė šią dieną verčiau praleisti dirbdamas Londone – toliau nuo namų. Sentimentalumas nėra viena Leandro silpnybių.

Jis visą rytą atsidėjęs dirbo Kareros banke, įstaigoje, kuri iš kartos į kartą tvarkė tų pačių klientų sąskaitas ir kurioje jo kaip vieno geriausių pasaulyje investavimo specialistų paslaugos buvo ypač vertinamos. Neapsakomai protingas ir gambiai saugantis bei valdantis didžiulius pinigus Leandro anksti išsiskyrė kaip genialus pasaulinės pinigų rinkos analitikas. Žongliravimas sudėtingais skaičiais teikė jam didelį malonumą ir pasitenkinimą. Ir teko ironiškai pripažinti, kad skaičius lengviau suprasti ir valdyti nei žmones.

Popiet nuvažiavęs į sutartą susitikimą jis nustebo pamatęs, kad atvyko ir jo motinos sesuo, teta Izabela, bei jo paties seserys Estefanija ir Džuljeta.

– Pamaniau, kad atėjo laikas su tavimi pasi-

kalbėti, – sumurmėjo ponija Marija pakėlus akis nuo užkandžių ir reikšmingai žvelgdama į savo vienintelį sūnų.

Leandras klausiamai kilstelėjo juodą antakį.

– Apie ką būtent?

– Tu jau metus esi našlys, – atsakė jam Estefanija.

– Kokia prasmė kalbėti apie akivaizdžius dalykus? – ramiai paklausė Leandras.

– Gedėjai tiek, kiek reikalauja papročiai. Pats laikas pagalvoti apie antrą santuoką, – pareiškė motina.

Prakaulus griežtų bruožų Leandro veidas, atsuktas į pagyvenusią moterį, išliko ramus.

– Aš taip nemanau.

Džuljeta, jo jaunesnioji sesuo, suskubo įsikišti:

– Niekas nepakeis Aloyzos, Leandrai. Nei tu, nei mes to nesitikime...

– Tačiau pirmiausia turi pratęsti giminę, – rimtai toliau kalbėjo ponija Marija. – Šiuo metu nėra titulo ar turto paveldėtojo. Tau jau trisdešimt treji. Pernai, kai mirė Aloyza, mes visi suvokėme, koks trapus ir permainingas gali būti gyvenimas. O kas, jeigu kas nors panašaus atsitiktų ir tau? *Privalai* vesti antrą kartą

ir susilaukti įpėdinio, sūnau.

Leandras taip kietai sučiaupė savo gražiąsias lūpas, kad bailesni oponentai būtų tuoj pat baigę šią temą. Nėra jokio reikalo to priminti, nes vyras ir taip kasdien jaučia begalės įsipareigojimų našta. Iš tikrųjų jam niekada nepavyko bent valandai išsilaisvinti nuo visų tų lūkesčių, lydinčių jo privilegijuotą socialinę padėtį ir didžiulį turtą. Leandrą auklėjo pagal tokias pat tradicijas, kuriomis vadovavosi jo protėviai: svarbiausia yra pareiga, garbė ir šeima. Tačiau jo liekname ir dailiame kūne pagaliau plykstelėjo rusenusi maišto kibirkštelė.

- Aš visa tai žinojau, bet nesu pasirengęs vesti kitos moters, - atkirto jis.

- Pamaniau, kad būtų naudinga, jei mes tau sudarytume trumpą galimų nuotakų sąrašą. - Plati ponios Marijos šypsena dar labiau pakurstė sūnaus pyktį.

- Nemanau, kad tai būtų naudinga. Tiesą sakant, tai absurdiška mintis, - šaltai atsakė Leandras. - Kai ir *jei* vesiu antrą kartą, žmoną pasirinksiu pats.

Vis dėlto jo teta Izabela nenurimo. Ji iškėlė kandidatę iš tokios pat turtingos ir garsios šeimos kaip ir jų. Leandras pažvelgė į ją su

panieka. Tačiau jo motina suskubo kuo greičiau įvardyti savo pasirinkimą – jauną našlę su sūnumi, kuris, pasak pagyvenusios moters, yra vaisingumo įrodymas. Klasikinius tamsius Leandro veido bruožus perkreipė atviras pasibjaurėjimas. Jis puikiai žino, kodėl tai buvo paminėta. Deja, kalbos apie moterų vaisingumą jam priminė gyvulininkystę. Jo vyresnioji sesuo Estefanija nenorėjo nusileisti ir, nepaisydama nustebusių giminaičių žvilgsnių, kaip tobulą nuotaką pasiūlė savo draugo paauglę dukterį. Leandro vos susilaikė nenusikvatojęs. Juk jis puikiai suvokia, kad santuoka gali būti kebliausias dalykas netgi tiems, kurie atrodo puikiai tinkami į porą.

– Mes surengsime vakarėlį ir pakviesime kelias tinkamas moteris, – pranešė ponija Marija, atkakliai tęsdama pradėtą temą ir pasiryžusi tarti paskutinį žodį. – Bet ne paaugles, Estefanija. Tikrai nemanau, kad tam tiktų tokios jaunos merginos. Markeso nuotaka turi būti subrandusi, puikiai išmanyti etiketą, išsilavinusi bei užimanti aukštą socialinę padėtį ir, žinoma, kilminga.

– Aš tokiuose vakarėliuose nedalyvausiu, – nukirto Leandro. – Šiuo metu neketinu dar kartą vesti.

Džuljeta pažvelgė į jį ir tarsi apgailestaudama pridūrė:

- Tačiau nuėjęs į vakarėlį galbūt ką nors įsi-
mylėtum.

- Leandras yra Sandovalio kunigaikštis, - le-
diniu balsu atrėmė ponija Marija. - Laimei, jis
žino, kas esąs, ir jam nereikia kvaršinti galvos
dėl tokių niekų.

- Nebus jokio vakarėlio, - jau praradęs savit-
vardą pareiškė Leandras, nes nuo tokių kalbų
jis vis stipriau niršo. Vyras negalėjo patikėti,
kad jo giminaičiai gali būti tokie netaktiški ir
taip kištis į svetimus reikalus. Bet tada pats
sau pripažino, kad nė vienas jų nėra labai ar-
timas. Mamos prikišamai skiepytas formalus
elgesys ir santūrumas jų santykius atšaldė.

- Mes tik rūpinamės tavimi ir linkime tau ge-
riausio, - tyliai sumurmėjo ponija Marija.

Leandras įdėmiai žiūrėjo į moterį, išsiuntusią
jį į Anglijos internatinę mokyklą vos šešerių ir
nesusigraudindavusią, kai skaitydavo ašaromis
sulaistytus laiškus, kuriuose jis maldavo leisti
grįžti namo.

- Mama, aš žinau, kas man geriausia. Tokius
asmeninius dalykus žmogus turi spręsti pats.

- Su gimtadieniu, Mole! Ką manai? - pasveikino Džesas Endriusas ir plačiai mostelėjo ranka į automobilį.

Molė Čapmen žiūrėjo į savo senutėlį automobilį išplėtusi akis. Džesas perdažė jį rožine spalva, kuri merginą iškart pavergė. Ji vaikščiojo aplink automobilį priblokšta pasikeitimo, po kurio dingo visi įbrėžimai, įlenkimai ir rūdys.

- Neįtikėtina! Tu padarei stebuklą, Džesai.

- Tam ir yra draugai. Tikiuosi, dabar jis be vargų pereis techninę apžiūrą. Pakeičiau daug detalių. Žinojau, kad techniškai sutvarkyti automobilį bus geriausia dovana, kokią galėčiau tau įteikti, - prisipažino jos draugas ir nuomininkas.

Prišokusi Molė stipriai apkabino Džesą - kresną šviesiaplaukį vidutinio ūgio vyrą. Vis dėlto jis visa galva aukštesnis už Molę, žemutę ir lieknutę tamsiaplaukę garbanę didelėmis žaliomis akimis. Jos greiti grakštūs judesiai tryško begaline energija.

- Nežinau, kaip tau atsidėkoti.

Džesas gūžtelėjo pečiais ir atsitraukė sumišęs dėl tokio jos dėkingumo.

- Kad nėra už ką... - išlemeno jis.

Tačiau Molė žinojo, koks jis kilniaširdis. Ją be

galo sujaudino tai, kad šis vyras paaukojo tiek laisvo laiko taisydamas jos susidėvėjusį automobilį. Kita vertus, Džesas yra jos artimiausias draugas ir puikiai žino, kad jai reikia transporto priemonės važinėti po amatų parduotuves ir mugės, kur ji savaitgaliais pardavinėja savo dirbinius. Molė ir Džesas augo globos namuose, tad jų draugystė patikrinta laiko.

- Nepamiršk, kad šiąnakt lieku pas Aidą, - priminė Džesas. - Pasimatysime rytoj.

- Kaip ji laikosi?

Prisiminęs sergančią pagyvenusią moterį Džesas liūdnai atsiduso.

- Gerai, turint omenyje, kiek tai įmanoma... Nemanau, kad ji visiškai pasveiks.

- Dar neatsirado vietos slaugos ligoninėje?

- Ne, bet ji yra sąrašo viršuje.

Galvodama, kad Džesas - puikus moters, globojusios jį paauglystėje, slaugytojas, Molė grįžo vidun. Beveik laikas kibti į darbą. Džesas iš savo viengungio dėdės Haknyje paveldėjo namą su terasa ir sodu. Dėl šio laimingo atsitiktinumo jis atidarė nuosavą automobilių remonto dirbtuvę, kurioje dabar padoriai uždirba. Džesas tuoj pat suskubo pasiūlyti Molei apsigyventi jo namuose ir nevaržomai naudotis sode pastatyta akmenine stogine, kurioje

tilptų jos puodų žiedimo krosnis.

Vis dėlto sėkmė Molei kol kas nesišypsojo. Mergina baigė Menų koledžą kupina didelių vilčių dėl ateities, bet, nors ir dirbo viršvalandžius viešojo maitinimo įstaigoje, vargiai pajėgdavo sumokėti už nuomą bei laiku apmokėti sąskaitas. Molė svajotojo parduoti tiek keramikos dirbinių, kuriuos gamindavo laisvalaikiu, kad galėtų iš to gyventi ir visiškai atsidėti puodininkystei. Deja, ji dažnai jausdavosi kaip nevykėlė meno varžybose, nes atrodė, kad niekada nepriartėja prie savo tikslo.

Kaip ir Džeso, Molės vaikystė buvo marga, lydima nuolatinių permainų, nutrūkusių giminių ryšių ir nesaugumo jausmo. Jos mama mirė, kai jai buvo devyneri, o močiutė atidavė ją įvaikinti nusprendusi auginti Ofeliją, vyresniąją Molės paauglę seserį. Molė niekaip negalėjo atsigauti nuo paprastos tiesos: jos giminė atidavė ją socialinei tarnybai vien todėl, kad ji, priešingai nei sesuo, buvo nesantuokinis vaikas ir, dar blogiau, akivaizdus jos motinos santykių su vedusiu vyru įrodymas. Šis nepateisinamas poelgis Molę taip įskaudino, kad net užaugusi ji nebandė atnaujinti ryšių su giminaičiais. Net dabar, sulaukusi dvidešimt dvejų, ji buvo linkusi ištrinti iš atminties vaikystės

metus ir peikdavo save, kai tie blankūs prisiminimai vis dar iškildavo. Nors Molė nepalūžo ir didžiavosi savo geležine ištverme, jos širdis buvo minkšta kaip vata.

Tą vakarą jos darbovietė rūpinosi maistu ir gėrimais per vestuvių pokylį didžiuliame name Šventojo Jono miške. Tai buvo pasiturinčiųjų užsakymas, todėl įmonės vadovas Brajanas labai troško, kad viskas vyktų sklandžiai ir jie prisiviliotų naują klientą. Molė užsirišo prijuostę ant savo darbo aprangos: aptempto juodo sijonuko ir baltos palaidinukės. Nuotakos motina Kristalė Forfar, pervargusi valdinga blondinė, vilkinti šviesiai rausva suknele, rėksmingu balsu lauke dėstė Brajanui skubius nurodymus.

Brajanas mostu pakvietė Molę.

- Mano vyresnioji padavėja Molė... Šįvakar čia bus vienas vyrukas...

- Ponas Leandras Karera Markesas, - išdidžiai įsiterpė nuotakos motina, tardama užsienietišką vardą taip pagarbiai, kaip žmonės kreipiasi tik į karališkosios šeimos narius. - Jis yra Ispanijos bankininkas ir kaip mano vyro darbdavys - svarbiausias svečias. Pasirūpinkite, kad jis būtų nepriekaištingai aptarnaujamas....

